

« σήμερον φαίνεται ἔρημος. Πολλάκις τὸν ἀναζητῶ
 » εἰς τὰς γωνίας ὅπου ἤρέσκετο νὰ κάθηται· τὸ δι-
 » μά του ἐκπνέει ἐπὶ τῶν χειλέων μου, καὶ ἡ καρ-
 » δια μου τρέχεται. Ὡ! διατί δὲν ἐσκέφθην ὄλα ταῦτα
 » ὅταν τὸν παρεδέχθην ὑπὸ τὸν τρομερὸν ἐκείνον ὄρον!
 » Ἐάν τότε ἤδυνάμην νὰ προεἶδω τοιαύτας θλιβεράς
 » συνεπειάς, ἤθελον σὰς εἶπῃ, μὲ θυσίαν μου μεγάλην,
 » φεύγουσα ἐνταυτῷ καὶ ἀποστρέφουσα τὸ δῆμα...
 » ναί, ἤθελον σὰς εἶπῃ νὰ τὸν ἀρήστητε νὰ κατα-
 » ποντισθῇ.

« Ὑποθέτατε, Ῥαῦμόνδε, περὶ ἐμοῦ ὅ,τι θέλετε, ἀλ-
 » λά, σὰς παρακαλῶ θερμῶς, καταργήσατε τὸ ἄβρον
 » ἐκεῖνο τῆς συνθήκης μας. Ὡ! θέλω νὰ ἐπαναίθω τὸν
 » ταλαίπωρον Ὑλῶρ! — Δὲν σὰς λέγω νὰ τὸν φέρη-
 » τε ὑμεῖς ὁ ἴδιος, ἀλλ' καὶ ἡ παρουσία σας εἰς τὴν
 » οἰκίαν μας, χωρὶς νὰ ἐπηρεάσῃ ποτῶς τὴν ἀπόρασίν
 » σας, ἤθελε δώσει τέρμα εἰς τὴν δεινὴν θέσιν εἰς τὴν
 » ὁποίαν μᾶς θέτουσ τὰ συμπέρασμα τῶν γονέων
 » μας ἐπὶ τῆς ῥήξεώς μας. Ἐάν ἔμωσ ἡ ἀπόρασις
 » σας τοῦ νὰ μὴ ἐλθῆτε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μας ἦναι
 » ἀμετάβλητος, θέλω σὰς ἀπαλλάξῃ τῆς δυσταρκειίας
 » ταύτης, στέλλουσα ἐνίοτε νὰ λαμβάνω τὸν Ὑλῶρ.
 » Ἔστι βέβαιος δι' ἐμὲ θέλω καταχραστῆ τῆς καλω-
 » σύνης σας· ἀρκεῖ νὰ τὸν βλέπω ἀπὸ καιρὸν εἰς και-
 » ρόν, καὶ θέλω νομισθῆ, Ῥαῦμόνδε, ἡ εὐτυχιστέρα
 » τοῦ κόσμου.

« Λουκία.»

Ἐνῶ ὁ Ῥαῦμόνδος ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν ταύ-
 την δι' ἑκτην ἤδη φορὰν, ἐξετάζων τὴν ἔνοιαν, τὴν
 ὁποίαν ἡ καρδία του κάλλιστα ἐμάντευεν, ἡ νέα βου-
 κόλος, ἢν ἀνωτέρω περιεγράψαμεν, ἐπέστρεψε, πνευ-
 σιτώσα, καὶ τῷ ἐνεχείρισε γραμματίον ἐμπεριέχον τὰς
 ἀκολουθούς λέξεις, γεγραμμένους μὲ χεῖρα διαστικὴν
 καὶ τρέμουσαν.

« Σὰς εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας διότι προεί-
 » δετε τὴν θερμότεραν ἐπιθυμίαν μου· ἡ γενναιοψυχία
 » σας δὲν μὲ διέφυγεν, ἀν' καὶ τὴν καλύπτετε ὑπὸ
 » « προφάσεις· ἐθυσιάσατε τὴν φιλαυτίαν σας διὰ νὰ
 » σώσητε τὴν ἰδικήν μου. Ἡ καρδία σας εἶναι κλη-
 » « πης νὰ συνοδεύσῃ τὸν πιστὸν μας σκύλον. Ὡ!
 » ἔλθῃ τάχύτερον· ἔχω ἀνάγκην νὰ σέ παρακαλέσω νὰ
 » λησμονήσῃς τὰ βράχματά μου. Σὲ περιμένω διὰ νὰ
 » ἐξέλθωμεν.

« Λουκία, ἡ ποτὲ ἐξαδέλφη σου.»

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ σπουδαγετὴς μας ἀπέσπασε
 φύλλον χάρτου ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του, καὶ ἔγραψε,
 διὰ μολύβδου, τὰς ἀκολουθούς λέξεις.

Φιλτάτη μοι ἐξαδέλφη,

« Ἐπειδὴ θέλεις νὰ λησμονήσωμεν τὰ πάντα, εὐχα-
 » « ρίστως ὑπέκω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σου. Ὁ Ὑλῶρ
 » θέλει προηγηθῆ ἐμοῦ διὰ νὰ σοὶ εἶπῃ ὅτι πᾶσα ἐπὶ
 » τοῦ παρελθόντος ἐξήγησις καθίσταται ἀδύνατος τὴν
 » ὥραν ταύτην. Αἱ τελευταῖαι τρεῖς ἡμέραι ἐξηλεί-
 » « ρησαν· ἀς υποθέσωμεν ὅτι δὲν ὑπῆρξαν παντελῶς.

« Σοὶ προσφέρω τὸν βραχιονά μου διὰ τὸν περίπα-
 « τον· θέλωμεν δὲ ἀναλάβῃ τὴν χθεσινήν ὀμιλίαν μας
 « ὅθεν αὕτη διεκόπη.

Ἐλίπλωσε τὸν χάρτην, τὸν ἔθεσαν εἰς τὸ στόμα
 τοῦ Ὑλῶρ, καὶ τῷ ἔδωσε τὴν ἐλευθερίαν.

Ὁ κύων μόνον ἤματά τινα προηγήθη τοῦ Ῥαῦμόν-
 δου. Εἰσπελθόντος δὲ τοῦ νεανίου εἰς τὴν αὐλήν, ἡ Λουκία
 ἐκίρασε τὸν βραχιονά της ὑπὸ τὸν ἰδικόν του, καί,
 προηγουμένου, ὡς συνήθως, τοῦ Ὑλῶρ, διευθύνθησαν
 πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ οἰκογενειακὸς σύλλογος, ἐστῆμενος πρὸ τῶν πα-
 ραθύρων τῆς αἰθούρας, τοὺς εἶδε ἀναχωροῦντας.

Ἡ θερπεία ἐτελείωσε. Τί λέγετε, ἐξαδέλφη; ἡρώ-
 τησεν ὁ ἰατρός.

— Εἶσθε βαθύς πρακτικὸς, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ τῆς
 Λουκίας μειδιῶσα. Πότε εἶναι καιρὸς νὰ δώσωμεν τὸ
 φάρμακον;

— Τώρα, ἄνευ ἀναβολῆς.

— Ἀκούετε, πανοσιώτατε, εἶπεν ὁ σύζυγος πρὸς
 τὸν ἰερέα.

— Τὴν κυριακὴν λοιπὸν, ἀνέκραξε περιχαρὴς ὁ
 ἀγαθὸς ἰερεύς.

Ἐν τῷ μεταξῷ, οἱ μνηστοὶ μας ἐβύθιζον, ἀειποι-
 ῶντας, τοὺς πόδας των εἰς τὴν ὑγρὰν χλόην. Αἱ
 προηγηθεῖσαι βροχαὶ εἶχον καθαρῖσαι τὴν ἀτμοσφαῖραν·
 μυρία εὐωδία ἐξήρχοντο τῆς γῆς, τῶν φυτῶν καὶ τῶν
 ὑψηλῶν δένδρων τῶν ὑπὸ γαλήνιον καὶ διαυγῆ οὐρανόν,
 ἐπ' οὗ διέτρεχον εἰσέτι λευκὰ τινὰ καὶ ἑλαφρὰ νέφη·
 τὰ πτηνὰ, πιπίζοντα ἐπὶ τῶν θροσπερῶν φύλλων, εἶχον
 ἐπαναλάβῃ τὰ ἀσμακιά των· ὅλη δὲ ἡ ἐξοχὴ ἦτο πλή-
 ρης μελαγχολίας.

Ἡ Λουκία καὶ ὁ Ῥαῦμόνδος ἦταν εἰς ἑκτῶσιν ψυ-
 χῆς. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἀπεύθυνεν ὁ εἰς πρὸς τὸν
 ἄλλον γλυκὰ μειδιάματα· ὁ δὲ Ῥαῦμόνδος κύψας πρὸς
 τὴν ἐξαδέλφην του τὴν ἠρώτησε.

Θ' ἀγαπῶμεθα πάντοτε οὕτω;

— Διατί ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς, βριπτομένη εἰς τὰς
 ἀγκάλας τοῦ Ῥαῦμόνδου διὰ νὰ κρύψῃ τὴν χαριεσσα-
 πειτμονὴν μεθ' ἧς ἐπρόβρα τὴν φράσιν ταύτην τὴν πλῆ-
 ρη λυπηρῶν ἀναμνήσεων.

Ἡ Λουκία καὶ ὁ Ῥαῦμόνδος, ἤδη διδάκτωρ τῆς ἰα-
 τρικῆς, ἔλαβον τὴν εὐλογίαν τοῦ γάμου παρὰ τοῦ ἀγα-
 θοῦ ἰερέως. Ὁ ἔρωσ των ἐξηκολούθησε θερμὸς, καὶ
 σήμερον διατελοῦσιν εἰς τὴν αὐτὴν ἀμοιβίαν, ἀγάπην·
 ἡμεῖς δὲ, πιστεύοντες εἰς τὸ ἀμετάβλητον τοῦ συζυγικοῦ
 ἔρωτος, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι καὶ μέχρι θανάτου θέ-
 λουσιν ἀγαπᾶσθαι τοιοῦτοτρόπως. Α. Κ.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΣΑΚΚΟΣ.

ΑΠΟΛΟΓΟΣ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1810 ἦλθεν εἰς Στοκχόλ-